

FUGA

...Hun står i døren til proletarbaren, hvor jeg drikker min aperitif, som ikke længere er en optakt til noget, men selve sagen. Den ene aperitif fører uafviseligt til den næste, jeg skifter mellem pastis og bitter, indtil det er vintid, først den hvide, så den røde, og hvorfor skulle man forstyrre det hele med et måltid? Baren er desuden kun leveringsdygtig i sandwich med smagsbefriet ost eller markedets billigste paté, der bare smager af salt og tilsætningsstoffer. Skinken har det bedst med at forbigås i tavshed.

Min dags rytme er regelmæssig som tidevandet, med små forskydninger, som tidevandet. Morgenens kølige øl, den første fra tappeanlægget, når ikke at få stuetemperatur, før jeg suger det sidste skum i mig, og jeg behøver aldrig vente på påfyldningen, Patrice har allerede set mit tomme glas. Patrice er sikker i drift, Patrice passer min regning, og når dagen er gået, betaler jeg den. Beløbet kan variere, men det er små variationer, mit forbrug er relativt konstant.

Hun står der, og hun skal ikke stå der, hun skal aldrig mere befinde sig der, hvor jeg befinder mig, det har hun selv bestemt. Hun stak af, hvis kvinder på halvtreds kan stikke af. Skolepiger stikker af, fra dumme mødre og uudholdelige lærere, hende her stak af fra sit liv. Fra det hotel, hun havde drevet i tredive år, med sine egne hænder, med sine lange fingre, sine smalle håndled. Dengang så hun ud som en, man kunne knække med en enkelt håndbevægelse, men hun var sej. Under den sarte overflade var hun hård som klipperne, slebet af bølgeslaget, men uudryddelig, medmindre vi snakker om et tidsperspektiv på en million år eller noget, der ligner.

*

Flugt. Jeg er på flugt, endnu en gang. Siden jeg hørte lyden af nøgleknippet mod brevkassens metalbund, har åndedrættet siddet i halsen. Som om nogen var i

hælene på mig. Men hvem skulle det være? Suppekøkkenet fik et brev, hvor jeg meddelte, at jeg ikke kom tilbage. Gustav sidder i en eller anden lufthavn.

Sænk skuldrene, Nanna. Ingen følger efter dig. Ingen stopper dig. Du er fri til at rejse, hvorhen du vil. Gøre, hvad du vil.

Tag dig sammen.

I taxien klaprede mine tænder, som om jeg frøs. I toget larmede mit hjerte. Først da jeg satte mig bag rattet i lejebilen, faldt jeg til ro. Det er længe siden, jeg kørte bil. Gearskiftet skulle jeg lige vænne mig til. Alt det besynderlige, man installerer i nye biler for at gøre kørslen lettere, blæser jeg på. Som den dårlige vittighed, det er.

Nu er jeg fremme. Eller ikke helt. Jeg er mellemlandet i døren til det, vi kaldte Proletarbaren. Vi var ikke specielt spøgefulde, Jean-Pierre og jeg. Et pudsigt øgenavn kunne det blive til. Proletarbaren. Ham med håret. Zeppelineren.

Ingen af os havde sat sine ben i den her bar. Ingen af os kunne drømme om det. Eller måske drømte han om det? Slentre ind gennem den slidte dør. Plante sig ved bardisken, hvor en opfindsom sjæl havde fået installeret køjer. Bestille en fadøl. Veksle nogle ord med fiskerne, der også i dag fylder lokalet med deres skæve rygge og manglende fingre. Drikke ud, ønske værten god aften, og tak og farvel. Måske drømte han om det, eller også gjorde han ikke. Måske stod hans hu til sydhavsøerne. En hula-hula-pige på en varm strand.

Når jeg finder ham, kan jeg spørge ham.

Proletarbaren. Hvordan er jeg havnet her? Det letteste ville have været at parkere bilen, foran hotellet. Ingen svinkeærinder, marchere direkte ind gennem lobbyen. Svinge svagt til venstre, og så være der. I baren. Min egen bar, hans bar.

Hvis alt er, som det skal være, står han bag disken nu. Tapper en langsom øl til en stamgæst, veksler nogle ord. Det burde være risikofrit område.

Vejret er usædvanligt varmt for årstiden. Baren er muligvis fuld af turister. Jeg ville være en anonym gæst i mængden.

Jeg kunne have sat mig ved et af bordene. Ventet på, at han fik øje på mig. Han kunne have haft et valg.

Goddag, Madame, kunne han have sagt. Hvad må jeg servere for Dem?

Eller Nanna. Det kunne han have sagt.

Og så tavshed. Indtil jeg fandt på noget at sige. Indtil jeg fik slugt klumpen i halsen. Indtil jeg havde styr nok på stemmen til at sige, goddag, Jean-Pierre. Kunne jeg få et glas Muscadet? Et værelse, kunne jeg have sagt, en nat, to nætter, tre, og halvpension, ja. Hvis du har tid, kunne vi mødes og tale sammen. Senere.

Så sent det skal være, Jean-Pierre. Nu forsvinder jeg ikke. Ikke før vi har fået sagt det, der er at sige.

I stedet står jeg i døren til proletarbaren. Mine fødder har bestemt sig for at vandre i cirkler uden om det væsentlige. Med lidt held bliver de stadigt mindre, cirklerne. Med lidt held og lidt mere mod lander jeg vel til sidst, hvor jeg skal lande. Hvor det så end er...